

କ୍ରୀତୋତ୍ତର ଚନ୍ଦ୍ର

ନାଟକ ।

୯ଶ୍ରୀ କଳଦେବ ରଥ କବିସୂର୍ଯ୍ୟ ଗବ୍ୟରୁଜ କୃତ
(ଚମ୍ପୂ ପ୍ରକାଶ ।)

ବ୍ରଜବାସୀ

ଶ୍ରୀ ଚୈଷ୍ଟବତରଣ ଦାସ ବାବାଜୀଜିଦ୍ଦାର
ସରଳ ଲେଖନର ଗଦ୍ୟାନୁବାଦ ।

ଶ୍ରୀ ଦାଶରଥ ଦାସଜି ଦ୍ବାରା ପ୍ରକାଶିତ ।

ପ୍ରଥମ ଉତ୍ସାହୀ

Printed by B. S. Das,
Mukur Press,
CUTTACK,
1928.

ମୂଲ୍ୟ ଟ ୦ ୯ ଦୁଇଅଣା ମାତ୍ର ।

କିଶୋରଚନ୍ଦ୍ର

ଦ୍ଵିତୀୟାଂଶ

ପ୍ରଥମ- ଅଭିନୟ ।

ପ୍ରଥମ ଦୃଶ୍ୟ ।

(ଶ୍ରୀରାଧାଙ୍କ ପୁଷ୍ପବାଟିକା ।)

(ଲଳିତା ସଖି ଓ ଶ୍ରୀରାଧା ।)

ଶ୍ରୀରାଧା—ସଖି ! କାଲି ଦୁଇଟି ମୋ ଆଖି ଯାହା କଳିଦକାଈଲ
ତା, ତ ମୁଁ କଥାରେ କହିପାରୁନାହିଁ ? ଆହା, ସତେ
କିନହେଲା !

ଗୀତ ।

(ରାଗ ସାବେରୀ—ତାଳ ଟିକଟା)

କହେଲରେ ! କହିତ ନୁହଇ ଭାବରେ ।

କାଲି ଯାଦୁରୁ ସଖି ! କଳନା କଲ ମୋ ଆଖି,
କଳା ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଆରଗରେ । ଘୋଷା ।

କେଳି କଦମ୍ବ ଲତାର, କୋଳେ କି ଶ୍ୟାମଲତାର
ତେଜ ସେ ରବିସୁତାର ଗଞ୍ଜର ।

କମ୍ପି ମୋର କଳେବର, ହୋଇଗଲା ଆରପାର..
ଯାହାକୁ ଭରଇ ତା'ରତରେ ! ୧ ।

ଲଳିତା—ସଖି ସଧେ ! ଅଜି ଏ କି କଥା କହୁଛୁ

ପ୍ରକୃତ ଘଟଣା ଖୋଲିକରି କହ ?

ଶ୍ରୀରାଧା—ତେବେ ଶୁଣ । ସଖି ! କୁସୁମଧନୁ ତାହୁଣ୍ଡିକାଶର ମୁଣାରେ କେତେ କାଣ୍ଡ ଯେ ଏକଟି କରିଥିଲା, ତା ସୁଖ୍ୟା-କରିଦେବ ନାହିଁ, ମୁଁ ଲଜ୍ଜାଗ୍ରସ୍ତ କହୁଛି, କେବଳ ମୋ ମନ ଦେଲା ଉଦ୍ଭବରେ ମଜ୍ଜିଯିବାକୁ । ଆହା ! କି ଅସୁଖସମାହବ ଲାଳା ଧାରଣକରି କୋଟିଏ କାମର ଶୋଭାଯାକ ସେ ଶ୍ୟାମଲମୁଖି ପୁରଯାଇଛି ? ମୁଁ ଏକାକିଆତାକୁ ଗ୍ରହ ମନେ-କରୁଛି, ଏତେମୁଖିକି ସର୍ଜନାକର ରତିରେ ଲଜଟାକୁ ବେଶିକରି କାହିଁକି ରଖିଲା ? କି ମତି, କି ଜାତି, କି ଶାଳି, କି କୁଳ-ବରତ-ଲଭ, ମୋ ମନରେ କିଛି ଠଉରପାଟୁନାହିଁ । ସଖି ! ପୁଣି ଶୁଣ ଅତିଶୟ ଲଳିତ ମୋହକାରକ କି ସୁନଟିଏ କୁଞ୍ଜ ଗୁହରାତରୁ ଆସି ମୋକର୍ତ୍ତମୁଳକୁ ଚୁମ୍ବି ଦେବାରୁ ସେତିକିବେଳୁ ମୁଁ କଲବଲ ଛଟପଟ ହୋଇଯାଇଛି, ଆଉ ବେଗେଷଣ ଶ୍ରେଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିରକ୍ତ ବୋଧହେଉଛି । ସଖି ! ପ୍ରାଚୀନ କରୁ ନ କରୁ ଲଏ କି ଦଣ୍ଡ ଦେଲା ? ଏଥିପାଇଁ କଅଣ ଉପାୟ ଜାଣିଥିଲେ କହୁଲୁଲୁଲ ?

ଲଳିତା—(ଛଳଶ୍ରେଷ୍ଠରେ) ଶଞ୍ଜନାକ୍ଷୀଗୋ ! ଏପରି ସାହସ କାହିଁକି କଲୁ ? ତୁ ତ ଏବେ ଶରୀର ଦେଇଗଲୁଁ ସଧେ ! ଆଉ ଉପାୟ କଅଣ ମାଗୁଛୁ ? କହୁଛି ଶୁଣୁ ।

ଗୀତ ।

(ସଗ କେଦାର—ତାଳ ହିପଟା ।)

ଶରୀର ତୁ ହେଲୁରେ ! ଖେଳା ଲେଳ ଶଞ୍ଜନାକ୍ଷୀ

କି ସାହସ କଲୁରେ । ଦୋଷା ।

ଖଙ୍କ ହୋଇ ସୁରତରୁ କୁସୁମ ବାସ୍ତିଲୁରେ ।
 ଖେଦଗଳ ନଜ ହୃଦ କେଦାରେ ବସ୍ତିଲୁରେ । ୧ ।
 ଝିଆଲପରି କି ଧନ ମନରେ ଶାଳିଲୁରେ ।
 ଛାକିକାର ନୋହି କଳା ନାଗକୁ ଶାଳିଲୁରେ । ୨ ।

ରାଧିକ ! କି ଅମଳ ଖାଲଦେଇ ଏପରି ଅଚେତା ହୋଇ
 ଗଲୁ ? ଏଡ଼େବଡ଼ ଡାକ୍ତର ଖଣ୍ଡାଧାରଗୁଡ଼ାକରେ ଖଟ ମନେକରି
 ଶୋଇପଡ଼ିଲୁ ? ପୁଣି ପ୍ରଣବ ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣକୁ ପୂରଣକରି ଝାଉଁଳି
 ଯାଇଛି, ଆହା ! ଗମନମଣି ମଣ୍ଡଳକୁ ଧରିବାକୁ କାହିଁକି ହାତ
 ବଢ଼େଇଦେଲୁ ? ଆମ୍ଭେ ସଖିମାନେପରି ଆଗରୁ ତୋ ପାଦେ
 ଖଟୁଛୁ, ଖଣ୍ଡ ହାତରେ ଧନକୁ ବାନକରି ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଯାହା
 ପଦେହରେ କହୁଲୁନାହିଁ ତାହା ତୋର କେଡ଼େ ଅବଗୁର ?

ଶ୍ରୀରାଧା—ସଖି ଲଳିତେ ! ଗଲୁ କଥାତ ଗଲଣି, ଆଉ ତା,
 ଭାବିଲେ କଅଣ ହେବ, ମୋ ବ୍ୟଥା ବଳିପଡ଼ିବାରୁ ସିନା
 ମୁଁ ତୋତେ ଗୁପ୍ତକରି ପଶୁରିଲି, ତୁ ସ୍ୱା ପ୍ରସନ୍ନକରି
 ଦେନା ।

ଗୀତ ।

ରାଗ ଡୋଡ଼ପରଜ—ଆଦିତାଳ ।

ଗଲଣିତ ଗଲକଥାରେ ସଜାତ ! ଗଲଣିତ ଗଲକଥା ।
 ରୁପତେ ସିନା ମୁଁ ତୋତେ ପଶୁରୁଛି ବଳିପଡ଼ିବାରୁ ବ୍ୟଥାରେ ।
 ସଜାତ ! ଗଲଣିତ ଗଲକଥା । ପଦ ।

ଗଙ୍ଗାରୁ ବିଷଦ ଗହ୍ୱର ତୋ ହୃଦ ଗଣ୍ଡିଧନ ତୋର ସ୍ନେହ ।
 ଗୋଡ଼ ଖସି ଖେଦ ହେବାର ଦରଦ ଯିବାର ଉପାୟ କହରେ । ୧
 ଗଞ୍ଜାଇକ ଜଣି ଲଗିହାତକପୁଣି ରଞ୍ଜାଇଲୁ ମନ ଝଳି ।
 ଗୋଲା ଗରଳରୁ କଟୁ ପାମୁଷରୁ ସ୍ୱାଦୁଗୁଣ ଗଲୁ ବଢ଼ରେ । ୨ ।

ଚିଳିଦେଲା ପୁରନ୍ଦର-ମାଳ-କର କଳିକାମୟ ତମିର ।

ତଦ୍ଦନ କି ଗୁହ୍ୟ ହୋଇଲା ସନ୍ଦେହ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଲା ଦୂରରେ ।

ସଖି ! ଅଳସ ନଥିବା ନାଟୁଆ ଶଞ୍ଜନପର ସେ ସୁନ ଉଡ଼ିଆପିଲା,
ହେକ ନଳିରେ ଗୁଳି ଗଳିଗଲେ ଯେପରି କରାଇଦିଏ, ସେହୁପରି
ମୋ ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ ଯାକ ଘଉଡ଼ାଇଦେଲା, ଲଳିତେ ! ଗଗନ
ପୃଷ୍ଠ ପାଇଁ କି ଏଡ଼େ ପରିଶ୍ରମଯେ ସମୟରେ କଥଣ ଘଟିବ ?
ତୁ ମଜରତରେ କପଟ ନରଖି ମୋତେ ଏଇ ଗହଳି ନଥିବା-
ବେଳେ କହ ।

ସଖି ଗୋ ! ସେ ଦ୍ରପିଷ୍ଠ କଦର୍ପ ଅବା ହେବକି ? କାହିଁକିନା
ବିଶେଷଭାବରେ ମୋ ବାହାର ଭିତର ଦାଣ୍ଡିପକାଇତ, ଆଉ
ଯେତେବେଳେ ମୋ କାନପାଖକୁ ସେ ସୁନ ଛୁଇଁ ଦେଲା, ଦେହଟି-
ଯାକ ପୁଲକରେ ପୁରଗଲା, ସଖି ଏଥିକି ମୁଁ କି ଉପାୟ କରିବି ?
ବସନ, ଭୂଷଣ, ଶ୍ରେଜନ ଏସବୁ ମୋ ଦେହକୁ ବିଶେଷ ଅରୁଚି
କାହିଁକି କରାଉଛି ? ଯା ଯଦି ଗୁରୁଜନମାନେ ଜାଣିବେ ତେବେ
ମୋର କି ଗତି ହେବ ?

ଲଳିତା— ଶୁଧେ ! ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରଥମରୁ ଯେତେ ଦେନାଇଁ
କହିଥିଲୁ ତା, ତ ରୁ କିଛିତ ହେଲେ ଘେନା କଲୁ
ନାହିଁ, ସଖି ! ଯିଏ ଘଡ଼କି ଅଗ୍ନିହାସ ପାଖରେରଖି
ରୁ କୋମଳାଙ୍ଗୀ ହୋଇ ଏହା ଯାହା ସହଲୁ ଏଥିକି କି
କଥଣ କରିବ ?

ଶୀତ ।

(ରାମକାମୋଦୀ—ତାଳ ଏକତାଳୀ ।)

ଘେନାଇଁ ଅମ୍ଭେ ଯେତେ କହିଲୁଁ ଗୋ !

ଘେନଲୁ ନାହିଁ ବାଳା ପହଲୁ ଗୋ ! !

ଯଦି ଘଟକୁ ଶିଖି-ଶିଖା ପାଖରେ ରଖି,

ଶିଶୁଷ ଦେହା ଏହା ସହଲୁ ଗୋ ॥ ଘୋଷା ॥

ଦସ୍ର ନାଥ ନଦନା-ଅନାଉଣିକ ମନା,
କରୁ ଯେ ଥାଉଁ ହୁଟି ଗୁହଁଲୁ ଗୋ ।
ଦଟିପରକ କରେ ନାହିଁ, କି-ବିବେକରେ
ମହାଶୈବରେ ଅବଗାହଲୁ ଗୋ । ୧ ।

ରାଧାକେ ? ଯମୁନାତୀରକୁ ଗୁହଁନା ବୋଲି ଆମେମାନେ
ପର ମନାକରୁଥିଲୁ ! ତୁ ତା ନମାନ କରୁଥିଲୁ କିଆଁ ଗୁହଁ-
ଦେଲୁ, ଦଟିଟିଏ ପୁରା ହାତରେ ନ ନେଇ କେଉଁ ବିବେକପଣରେ
ମହା ସମୁଦ୍ରରେ ଗାଧୋଇ ପକାଇଲୁସି ? ପୁଣି ଦୁଦୁଗମୁଳକୁ
ବାଟି ମହା ନାଗସର୍ପର ବିଷକୁ ଘୋର ତାକୁ ଜହର
ସଙ୍ଗରେ ପିଇ ଦେଇଛୁ, ଏବେ ଚେତନା ହଜିନା ସମ୍ଭବ ହେବ
ନାହିଁକି ? ରାଗ୍ୟବଶତଃ ତୁ ଆମ ପୁରୋଗରୁ ସିନା ବହୁଅଛଲୁ,
ନଇଲେ ତୋ ଦଶା କଅଣ ହେଇଥାନ୍ତା ମନେକଲୁ ସି ? ଏ ଘେନ
ତୋଲଗି ତାଙ୍କୁ ଘେନାଇଁ ସମଜାଇ କହୁଛି, ତୋ ମନକଥା
ଦଟିଲେ ସିନା ଏକା ଜାଇବୁ, ନଇଲେ ଏ ବିରହ ଦଟିନାରେ
ଅବଶ୍ୟ ଜହରଖାଇ ତୋଲଗି ଆସାଯାଉ ହେବୁ । ଘାଦଘୋଳାରେ
ମରୁଁ ପଛକେ ଆକଠାରୁ ନକୁଞ୍ଜକୁଧାଇଁବା ପାଇଁ ରହୁଣି,
ଘାଣ୍ଡିହେଉଛୁ ସିନା, ଗୋ ଫୁଟାପଦ୍ମ ନୟନା, ତୁ ଯାହା ଆତ୍ମ-
ମାନଙ୍କ ବଶୀଭୂତ ହେଲୁନାହିଁ, ମେଘରେ ବିଜୁଳି ଖେଳିବା
ଦେଖି ଏପରି ମନ ବଳାଇ ଦେଲୁ ? ଘନକୁନ୍ତଳାଗୋ କରପରେ
ଘାରିହେଲୁ ? ମୁଁ ଜାଣିପାରୁଛି, ତୁ ଅବଶ୍ୟ ସେ ମୋହନକୁ
ମୋହୁଛି, ଯାହା ହେଉାର ହେଉଣି, ଏବେ ଘରକୁଗୁଲ ମୁଁ
ଏହିମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତୋଦଶା ଜଣାଇବି ।

(ଦୁହେଁ ପ୍ରସ୍ଥାନ)

(ପଟପରବର୍ତ୍ତନ)

ଦ୍ଵିତୀୟ-ଦୃଶ୍ୟ

ଯମୁନାଗର କଦମ୍ବ ବନ ।

(ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସିଂହଜିଠାଣିରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ।)

ଲଳିତା—(ପ୍ରବେଶହୋଇ) ନୂଆନାଟୁଆମଣିହେ ! ତମଣୀ
ଅଙ୍ଗରେ ସୁଖ ନାହିଁ କି ? ଅଳସନଥିବା ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖଟିତ
କାହିଁକି ଆଜି ନିପଟ ଦେଖିଲାନ ଦିଶୁଛି ।

ଶୀତ ।

(ସ୍ଵଗନ୍ଧକୁ କାମୋଦ୍ଧ—ତାଳଏକତାଳି)

ନୂଆନଟ ପଟଳୀ ମୁକୁଟହେ । ନାହିଁକି ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗସୁଖ,
ନିପଟ ନିଷ୍ଠେଜ ଦିଶୁଛି ଅଜ ନିରଳସ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ । ପଦା
ମାଳୋତ୍ତଳ ବାସି ହେଲ ପର ଦଶିଯାଇଛି ଦୁରୁଣୀଅଙ୍ଗ,
ନାସା ମାଳତୀଲ ଫୁଲରୁ ଅନଳ ପ୍ରସରୁଛି ବେଗ ବେଗ । ୧ ।

ମାତୃପବନ ନିକଟ ପବନ ପୁରଣକୁ ଯେବେ ଡର ।
ନୟକୁଳ ସ୍ଥଳ ଏ ବଡ଼ ଶୀତଳ ନୁହନ୍ତାଟିକି ବହାର । ୨ ।
କିଏ ନାହିଁ କି ନୟନ ନିଶୀ ଦିବ ଆହା ମରଇଁ ମୋ ଧନ ।
ନବମାତ୍ର ତହିଁ ମୁଦୁ ଦେହେ କାହିଁ ସମ୍ଭବଲ ଏ କଦନ । ୩ ।
ନବହେମଦ୍ୟୁତ ଅମର ଏ ନିତ ନିଅନ୍ତି ଫୁଲ ଏ ବନୁ ।
ନେତ୍ର ପଥେ ପଡ଼ି ଗଲେ କି ସେ ଗୁଡ଼ି ଗୁଡ଼ି ଯାଉନାହିଁ ମନୁ । ୪
ଗୋପସଖାଳି ! ମୋ କଥା ମାନ ଏ ପାଦ ଗହନରେ କିଛିବନ
ଆଉ ବହାର କର ନା ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ—ଲଳିତେ ! ତୋ ଆସିବା ପଥକୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ମୁଁ ତହ
ପ୍ରତିମା ପରି ବସିଥିଲି, ମୁଁ ଏବେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଣୁଛି, ତୁ ଯାହା
ଅଦର୍କରେ ଚାହିଁଦେଇ ମୋ ଚକ୍ଷୁରେ ତୋ ଚକ୍ଷୁ ମିଶାଇ
ଦେଲୁ । ରେ ତଳାପାଞ୍ଜି ! ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଠାରୁ ସୁଧାକୁ ଚିପୁଡ଼ି

ଦହୁଁରୁ ଝରିଏ ଆଖି ଏ ଚରକୃଷାଣି କି ଯାହା ଦିଆଇ
ଦେଲୁ ଏଥିରୁ ଦୋର ଗୁରୁର୍ଯ୍ୟପଣ ଆଉ କୃପାକୁ ପଣ
ଜଣାଇଲ, ଆଉ ବ୍ୟାତା ମୋ ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷାକଲ, ତୁ ଏବେ-
ସର କରି ତ ଦେନଲୁ ।

(ସ୍ବଗ ପଞ୍ଚମ ବରଦ—ତାଳ ଟିପ୍ପଣ)

ଗୁହଁ ଗୁହଁ ତୋ ସରଣୀ କକୁଭକୁ ରେ ତରୁଣୀ ଚନ୍ଦ୍ରାଘିତ
ପର ଧଲି ବସି । ଚନ୍ଦ୍ର ମଣିଲ ମୁଁ ତୋତେ ଗୁହଁ ଯା ଅବରକତେ
ଗୁରୁ ଚକ୍ଷୁ ମିଶାଇଲୁ ଆସିରେ, ତଳା ପାଜି ରେ ! ତନ୍ତ୍ରରୁ
ଚିରୁଡ଼ି ସୁଧାଝର, ଚର କୃଷାଣିର ମୁଖେ ଭର, ଗୁରୁର୍ଯ୍ୟ କୃପାକୁ
ପଣ ବସ ରଖିଲ ମୋ ପ୍ରାଣ ଦେନଲୁ ତ ଏତେ ସର କରି
ରେ । ୧ । ତେତା ଥିଲା ପର କିଛି ପ୍ରଗତି ତ ହେଉଅଛି ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ଦଶୁଛି ମୋ ଦେହ । ଛୁଇଁ କି ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସତେ ଗୁମର ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ମୋତେ ଚିହ୍ନି କାହିଁ ପରୁରକୁ କହ ରେ ! ତଳା ପାଜି ! ତୁମ୍ଭେ
ଭବନଦମାର ମାର, ତନ୍ତ୍ର କା ତନ୍ତ୍ର ତୁଷାର ସାର । ଗୁରୁ ମାରତରୁ
ତରୁତଳ ଶୀତଳ ହେତୁରୁ ତନାଏତ ଶେଦନାହିଁ ମୋର ରେ । ୨ ।
ଲଳିତେ ! ତୁଲ ମୁକୁଟିଆ ସଂସାରରେ ଗୁରୁଦଶରେ ଦେଉ
ବାହୁରୁ ଚରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତର ମର ଶିଖା, ବେଶୁ, ପତିର କାହାଳି,
ପ୍ରଭୃତି ବାଦ୍ୟ ନାଦମାନ ଶୁଣି ଶୁଣି ଦିନେ ଦିନେ ଦିନ ଶେଷ
ହୁଏ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତବେଳେ ମୋ ପଛ ପାଦତ କେବେ ଭର ଲଗି
ନାହିଁ, ମୁଁ ତ ଭ୍ରମ ହୋଇ କେବେ ଡର ନାହିଁ, ମୋ ପ୍ରୀତି
କେବେ ତମଳ ନାହିଁ, ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବରକା କେଉଁ ସୁନ୍ଦରୀ ଅପସରୀ କି
ତ ମୋ ଆଖି ଦିନେ କାଳେ ଦେଖିନାହିଁ । ମୁଁ ଏପରି ତମହାର
ଦଟଣା ଦେଖିଥିଲ କଣ ପେଟରେ କପଟ. ରଖି ତୋତେ କହୁଛୁ
କାହିଁ କି ?

ଗୀତ ।

ଗୁମାକର ଗୁରୁଦିଶ ସୁନ୍ଦରୀକେଉଁ ଅମରାଗୁଣି ନାହିଁ ଦିନେ ମୋ
ଜୟନ । ତମହାର କଥା ଦେଖି କପଟ ପେଟରେ ରଖି ତୋତେ

ନିଜ ନକହନ୍ତ ଧନ ରେ ! ଚଳାପାଜି ରେ ! ଚରଣର
ଗୁଲିଭସ୍ତମୟ, ତକଟି ଦେଲୁ ମୋ ହୃଦାଶୟ, ଚରଣଯୁଗକୁ
ତୋରବହୁ ମୁଁ ବାରଂବାର ଶ୍ରେୟନାହିଁ ଥିଲେହେଁ ବନ୍ଧା-
ଅରେ ଚଳାପାଜି ରେ ! । ୪ ।

ଲଳିତା—ଛଳ ବାହ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ! ଏ ସାହସପଦଟି ଗ୍ରହ ।

ଗୀତ ।

(ରାଗ ମୁଖାବରୀ—ତାଳ ଟିପୁଟା)

ଛଳ ବାହ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ! ଗ୍ରହ ଏ ସାହସପଦେ । ପଦ ।

ଛବିତ ଆଦଳ ଦଶେ, ଛପିବାରେ ଅଛି କି ସେ । ୧ ।

ଛେଲରୁତ ଚିତ୍ରା ବଳି, ଗ୍ରହରେ ଗଲଣି ଶଳି । ୨ ।

ଛୁଟି ଯାଇ ବିଚେତନା, ଛଟପଟ ହେବ ସିନା । ୩ ।

ଛଣାସୁଧାପରା ଦଶେ, ଛୁଇଁ ଦେଲେ ବିଷଟି ସେ । ୪ ।

ହେ ଲମ୍ପଟ ! କା, କଟାକ୍ଷ ଛଟାକୁଣ୍ଡ ତମ ହୃଦୟରେ ବାଜିବ
ସତ କହ । ମୋ ଆଗରେ ଲୁଚୁଅ ନାହିଁ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ—ଲଳିତେ ! ତୁ ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତା, କର ମୁଁ ଏତିକିମାତ୍ରକ
ଜାଣିବି ।

ଗୀତ ।

(ରାଗ ପୁକାଜ—ଆଡ଼ତାଳୀ)

(ମୁଁ) ଜାଣିଛି ଏତେ ମାତ୍ରକ ଗୋ ଲଳିତେ ! ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତୋର
ତାହା କର । ଜୁଜନରୁ ବଳି ସେହୁଦିନୁ କେଳି କରେ ବିଷ-
ବରୀ ନାହା କର । ପଦ । ଜଣକେତେ ବ୍ରଜ ଶିଶୁ ଥିଲେ ନିଜ-
ପୁରୁ ଆସୁଥିଲି ଖେଳାଇ ସମାଜ ଜମ୍ବାବତ-ମଣି ଗିରୁକୁ
ଜଣିବାର ପୁରେ ହେଲା ମୋ ନଜର, ଲଳିତେ । ୧ । ଜାତି କୁରୁବନ
ବାତାସୁନ ବୃଦ୍ଧ ଅନାଇଁ ମୁଁ ଗୁଲୁଥିଲି ମନ୍ଦମନ୍ଦ ଜଙ୍ଗମ ହେବାର

ଜମ୍ବୁଦହର ଶିଶୁ ଶୁଭଲ ସେ କି ପ୍ରକାରଲଳିତେ । ଶବନଦ
ମାଳ ଜଳଜୟତା ବଧୂ-ବମ୍ବେହୋଇ ବିଳାସ ବିଲେଳ ଜାତ
କଲଗର ଜର ଜର ଶର ନିକର ବରଣା ଶରଦର ଲଳିତେ । ୩ ।

ସଖି ! ସେତିକିବେଳୁଁ ଜହରକୁ ଗୋଳି ଗିଳିଦେଲପରି
ମୋ ଦେହରେ ପାତା ବଳି ପଡ଼ିବ, ଏ ଶବନର ଆଶା ଟଳିଯାଇବି ।
ହୃଦୟରତରେ ମୁଁ କିଛି କଳନା କରପାରୁଁ ନାହିଁ, ଆହା ! ସେ
ଜନମନ ହରଷକାଣ୍ଡ ବିବିଧ ଶେଷ କା, ନେତ୍ର ପାତ୍ରରେ ପୁର
ଯାଇନାହିଁ, ଏକାମୋତି କାହିଁକି ଏ କଷ୍ଟ ଦେଲା ?

ଲଳିତା—ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ! ଆହା ! କେତେ ଝଗଡ଼ ହେଲା ? ଝିମଟ
ମାଟିକେ ଯାହାକି ହୋଇଥାନ୍ତା ସେ ପୁଣି ହଜାରେ
ପ୍ରହର ଲାଗିଲା ।

ଗୀତ ।

(ସଗ ତୋଡ଼ି ପରଜ—ଆଡ଼ତାଳ)

ଝଗଡ଼ ମାଟି ହେଲା ହେ ଶ୍ୟାମ ।

ଝିମିଟ ହେବାକୁ ସହସ୍ରେ ଯାମ । ପଦ ।

ଝାଉଁଳିବା ନବ ତମାଳରମା । ଝିଙ୍କିଆଣି ଅଙ୍ଗେ କଲଣିକମା ।
ଝଡ଼ିବ ବଳ କୋମଳଗୁଡ଼ିରୁ । ଝସଧ୍ବଜ ଝାଞ୍ଜିପାତାତାତରୁ । ୧ ।
ଝିମି ଝିମି ଲୁଠି ପ୍ରସ୍ତେରସାର । ଝୁରିବାର ଏକା ହୋଇବ ସାର ।
ଝଳି ପାଆଳୀ ଝଟକେ ନାହିଁକି । ଝୋଲମାଇଲା ତୁମ୍ଭକୁ କାହିଁକି ॥

ହେ କୃଷ୍ଣ ! ଝଲକି ଗଲ ଧିନା, କିନ୍ତୁ ସବୁ ଅକାରଣ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ—ରେ ଶୁଭ୍ରାଞ୍ଜି ! ମୋ କଥା ଭାଙ୍ଗିଲା, ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ ।

ଗୀତ ।

(ସଗ ମୋହନ—ଆଡ଼ତାଳ)

ନ ଭାଙ୍ଗରେ, ଶୁଭ୍ରାଞ୍ଜି ! ଭାଙ୍ଗି ହୁଅ ସାହା । ପଦ ।

ନୋହଲେ ତୁ ପରିସାଣ, ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଅତନୁ ବାଣ,
ନିଃଶେଷ କଲଟି ରତ ନାହା । ୧ ।

ନିପଦୁଞ୍ଜି ଉପକଣ୍ଠେ, ନ୍ୟସ୍ତ କବ୍ୟ ମୋକଣ୍ଠେ,
ନାଗସ୍ନାନ ନରୁପମ ବାହା । ୨ ।

ନିଷ୍ଠୁର ଏ ଦେନଟିଆଁ, ନ ଜାଇବ କଦାଚିତ,
ନ ବଢ଼ାଇଲେ ତୁ ପୁଣ୍ୟବଦ୍ଧା । ୩ ।

ନେହାନ୍ତ ବିଳାସ ତାର, ନିଦାନ ଏ ଅବସ୍ଥାର,
ନିରେଖି ଉଚ୍ଚାରୁ ଥରେ ଆହା । ୪ ।

ଲଳିତେ ! ତୁ ଏହା ନକଲେ ନିନ୍ଦା ପାଇବୁଟି ? ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା
ରକ୍ଷାକର ।

ଲଳିତା—ହେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ! ତୁମ୍ଭକୁ ଅତନୁ ଏକା ଏପରି କରିଛି, ଏଣୁ
ତୁମ୍ଭର କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାପାଇଁ ମୋତେ ନାନା ପ୍ରକାରେ
ଟେକାଟେକ କରି କହୁଛ । କିନ୍ତୁ ମୋ ସଖିଟି ଗୁରୁ ଜନ
ମାନଙ୍କ ଟାଣ ଟୁଣା ଗଞ୍ଜିଣାରେ ସରସିବସିନା ?

(ସଗ ବସନ୍ତ—ଏକତାଳ)

ଟଙ୍କାର କି ଶ୍ରବ ସରିକି ବାସବ କୋଦଣ୍ଡରୁ ତଣ୍ଡୁଳୁ,
ଟାଣି ବିନ୍ଦୁ ଶମ୍ଭୁ ସଦୃଶ କଳମ୍ବୁ ତୁମ୍ଭକୁ ଏକା ଅତନୁ । ଘୋଡ଼ା ।
ଟେକା ଟେକ ମୋତେ କରି ନାନାମତେ ତୁମ୍ଭ କାମନାପୁରୁଷ ।
ଟାଣ ଟୁଣା ଗୁରୁଜନ ଗଞ୍ଜିଣାରୁ ମୋପ୍ରାଣ ସଖୀ ସରବ ।
ଟପାହୁବା ରେ ବଚନୁ ଗୋଚର ଯେତେ ସମାଧୁର ଗୋପେ ।
ଟିପିଦେଲେ କ'ଣ ଆଶେ କେ ନୃଶଂଖ ନନ୍ଦବନ୍ଦୀ ହେବେ ଟୋପେ
ଟେକ ଏ ସୁନ୍ଦର ଶ୍ରୀମୁଖ ଟି ପରଦରବୁଡ଼ା ଫରମାସ ।
ଟିକାଏ ହେଲେଯେ ଦୃଢ଼ ସବେଜେ ନୋହୁଲ ଶାସ ବିଳାସ ।

ହେଶ୍ୟାମ ! ଆକାଶରୁ ପୁଧାଂଶୁ କଳାକୁ କରଗତ କରିବାକୁ
ଟାକି ରହିବ, ତମର ଏକ ଆଚରଣ ?

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ:—ଗୋ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନା ! ତୋ ଚିତ୍ତରେ ଠକଣାତ ନ ଆଚର
ମୋର ଏକସ୍ଥ ବୋଧ କର । କପଟ-ନରସି ମୋତେ ଏ
ଦଣ୍ଡରୁ ପରାସାଦ କରିବା ତୋର ଉଚିତ ନୁହେଁକି ?

ଗୀତ ।

(ସଗ ଦେଶାନ୍ତ—ଆଡ଼ିନାଳ)

ଠିକ ଠ ବର୍ତ୍ତୁଳ ଚନ୍ଦ୍ରାନନା ତୋ ଚିତ୍ତରେ । ପଦା ।

ଠକଣାତ ନ ଆଚର ମୋ ବେଦନାକୁ ବୋଧ
ଅକପଟ ସାଶବଧୁ ତୋତେ ଉଚିତରେ ॥ ୧ ॥

ଠୋକର ଛୁଣ୍ଡାର ଦେନା— ପ୍ରୀୟମଣୀ ମୋବେଦନା
ନଳଗର ତୋତେ ନିବ ଦେଲେ କହୁତରେ ॥ ୨ ॥

ଠାରିଦେଲେ ନେତ୍ରାଞ୍ଚଳେ, ବିଜନ ପୁଲେ ସେ ବଳେ
ବିରଜିବ କ୍ଷଣରୁତ ପର ସୁଚିତରେ ॥ ୩ ॥

ଠଣାଠୁଳି ତାପ ସାସ ମୁଣ୍ଡେ ମନମଥ ଦାସ
ବନ୍ଧୁ କରୁ ସିନା ମୋତେ ମୋଚିତରେ ॥ ୪ ॥

ଲଲିତ ! ତୁ ସମୟ ଦେଖି ରାଜାବ ନେତାକୁ ମୋ ପ୍ରସଙ୍ଗ
କହୁ ରଜି କରଇ ଦେ ।

ଲଲିତା—ମନ ମୋହନ ! ପର ନରୁଣୀ ହରଣ କରିବାକୁ ଏଡ଼େ
ସାହାସ କରୁତ, ତମକୁ ଟିକିଏ ଡର ଲଗୁନାହିଁ ?

ଗୀତ ।

(ସଗ ତୋଡ଼ ପରଜ, ଆଡ଼ି ତାଳୀ)

ଡର ନାହିଁ କହେ ! ପରତରୁଣୀ ହରଣୁ,

ଡୋରଲଗି ଦେଇ ପଡ଼ିବା ଦେବଟି ଚୋରପର ଆଚରଣୁ । ପଦା ।

ଡୋଳା ପ୍ରତିମାକୁ ପରାଏ ତୁମ୍ଭକୁ ପଶାଦା ଅଛନ୍ତି ପାଳି,

ଡୁବିବଟି ଧନ କେଳିକ ମୋମନ ଲେଉଟି ଯେ କୁଳପାଳୀ । ତୁକା
ଦେବା ଦିନେ ଅରଣ୍ଡେ ଉତ୍ତନେ ଦେଖିଛୁଁ ଶକଟ ଦଣ୍ଡା, ତାକ
ମଧ୍ୟମାକୁ ତାକ ଆଣିମାକୁ ଏଠାକୁ କାହା ଭରସା । ତୁବ ତୁବ ବାଣୀ
ନିଃସର ବରୁଣ-ପ୍ରସ୍ତରେ ନୟନ ମୁଗୁଁ, ତୁହ ତୁହ ହେବ ମୁଦୁ
ଅବସ୍ତବ ଶ୍ୟାମ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗଟି ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ତାକତ ଜାଣ ମୋହନ ବଂଶୀ-
ରବେ ବରହ ସୁଖେ ଏ ବନେ । ତୁଲି ହେବୁଥିନା ଆମ୍ଭେ
ପଳକିନା ନପକା ତା ଅମ୍ଭକାନେ । ୪ ।

ହେକୁଞ୍ଜ ବନ୍ଧାବ ! ସେହୁ ତାଳିମ୍ବ ମଞ୍ଜି ସଦୃଶ ସୁନ୍ଦର ଦଶନା
ରୁମ ସହଚରେ କାଲି କାଳରେ ଖେଳୁଥାଏ, ଦେଖୁ ତୁମ୍ଭ ମନ
ଏ କୁହାବନ ଯାକ ତାକୁ ଖେଳୁଛି । ମାତ୍ର ଏ ଦୃଶ୍ୟ ସହଜରେ
ହୋଇପାରିବ ମୋତେ ଦଶୁନାହିଁ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ—ଲଳିତେ ! ତୁ କୁହାସୁଧା-ଝରାବ ଟିକିଏ ହେଲେ
ତାଳିଲୁ ନାହିଁ ।

(ରବ ଦେଖାଏ—ତାଳ ସୀସୁଟା ।—)

ତାଳେତ ତାଳିଲୁ ନାହିଁ କୁହା ସୁଧା ଝରାବରେ । ପଦ ।
ତୁକା ବାଜୁଥାଉ ବ୍ରଜେ, ଲଳିତାର ହୃଦୟମୁଖେ, କରୁଣା ଅଛି
ବୋଲିଯେ' ନେଲ କେ ତା ହରିକରେ । ୧ । ତୋକାଇ ଦେଲେ
ବୁଝିତ, ତକୋର ଚକ୍ରରେ ଶୀତ, ଶୁନ୍ ଚନ୍ଦ୍ରକାକୁ ବିତ ଯାଏକିଛି
ସରକରେ । ୨ । ତୁଳାଇଲ ପର ତଳି, ତଳେ ପଡ଼ିଯିବାଇଲ,
ହେଲେଣି ଯେ କୁହ କଳୀ-ଦଶନା ଏ ସଦୃଶରେ ॥ ୩ ॥
ତୋକୁ ଟିକି ଯିନା ହୁଟି ମୋସାର ଯଉଛି ଦୁଟି ପିଲ ଦିଅନ୍ତିକି
ଗୋଟିଯାକ ସେ କଣୋରକରେ ॥

ଲଳିତା—ହେ ଅଦସୀ କୁସୁମ କାନ୍ତି ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ! ଏବେ ମୁଁ
ଯାଉଛି, ମାତ୍ର ସେ ଲବଣ୍ୟ ମୟୁଟିକ ଆଳିମାତେ ବେଢ଼ିବି—
ଆନ୍ତି ସେମାନେ ବଡ଼ ଅସହଣୀ, କିନ୍ତୁ ଅବଶ୍ୟ ତା ଗ୍ରନ୍ଥରେ
ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଦୃଶ୍ୟ ଜଣାଇବି ।

ରାଗସୋମ—ଆଡ଼ି ତାଳୀ ।

ଅତସୀ କୁସୁମ ସମ ଶ୍ୟାମ ହେ ମୁଁ ଲକ୍ଷି । ଦେ । ଆଳୀ ଅରର
ନବତ୍ର, ଅସହସ୍ତ୍ର ସେ ଜେ କଡ଼ । ଅବଶ୍ୟ ତା ଗ୍ରାମରେ ମୁଁ ନିବେ-
ଦନ କଲୁଟି । ୧ । ଆବକତ କଲେ ମୁଖ ଅଶଶ୍ୱ ସୁଧା ମୟୁଗ
ଆବର ସରବ ମୋର ଜାଣିଲେ ହେଁ ମଲୁଟି । ୨ । ଅଧ ଅଧରରେ
ସ୍ଥିତ ଉତ୍ତମୀ ହେଲେ ଲକ୍ଷିତ ରହୁବ ଏହିଟି ବୋଲି କୁପାକଲ
ବୁଝିଟି । ୩ । ଅଦୁଷ୍ଟ ବଳୁଁ କିଶୋରୀ ଅଜୀବାର କଲେ ସର
ଅଭବେ ଉତ୍ତମ ହେବ ଏ ବଲ୍ଲବ ପଲୁଟି । ୪ ।—

ନାଗରହେ ! ବଂସ ଗଜାର ଉଗ୍ର ନିର୍ଦ୍ଦେଶତ ଜାଣିତ, ଯଦି
ଏବଥା ସେ ଜାଣି ତେବେ କୃତାବନ ଆଉ ଗୋକୁଳ ଦୁଷ୍ଟ
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଗିରି କାହିଁରେ ଆଶ୍ରୟ ନାହିଁଟି ।

(ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ତଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ।

ତୃତୀୟ ଦୃଶ୍ୟ ।

ଶ୍ରୀରାଧାଙ୍କ କକ୍ଷ ।

(ସଖିଗଣ ସହ ଶ୍ରୀରାଧାଙ୍କ ଆସୀନ)

ଲଳିତାଙ୍କ ପ୍ରବେଶ ।

ଲଳିତା—ରାଧିକେ ! ତୋହର ଘେନ ସେ ମୋଲ ବରନଥାଁ
ଶ୍ୟାମ ଆଜି ମୋମରଜି କହି ଦେଲେ ।

ଗୀତ ।

(ରାଗ ବାନଡ଼ଗୋଡ଼ା—ତାଳଧିପୁଟା)

ତୋଘେନ ତମାଲ ଶ୍ୟାମ ମୋ ମରଜି କହିଲବେ ।

ତଥାପିତ ହେଲେ ତଳେ ତୋ ସ୍ନେହେ ନରସିଲରେ । ଦେ ।

ତଳେ ବସନ ପ୍ରସାର, କୃଷ ଦଶନରେ ଯାଉ;
 କହୁଲି ଯେ ଅନୁସର ସଜନି ନ ଦିଶିଲରେ । ୧ ।
 ତହିଁକି ବିଷମ ସାର, ତହିଁଲ ମୋ ଗୁଟୁ ଶ୍ରବ;—
 ତଟକୁ ଘଟନ୍ତେ ଅବଧାନ ବିନା ହସେଲରେ । ୨ ।
 ତପନ ଜା ତଟକୁରୁ, ତରୁଣୀଟା କେଉଁ କୁରୁ—
 ହଳରୁ ଅସିଲୁ ହେତୁ କହ ବୋଲି ଘୋଷିଲରେ । ୩ ।
 ଦାର ଦୋର ସୁଲେଚନା, ତାତେମ ବିବେଚନା,
 ଲବ ହୋଇନାହିଁ ତହିଁ ତୋ ଚିତ୍ତତରସିଲରେ । ୪ ।
 ତରସାର ପୁଟାକ୍ଷା, ତରଳାଇ ପୁଷ୍ପଆଶା;
 ହୋଟିକି ଚୁମ୍ବିଲା ତୁଷା ତମିର ବଳିସିଲରେ । ୫ ।

ରାଧାକେ ! ସେହୁସ୍ଥାନ ଲୋକର ମନ କଅଣ ତୋସଙ୍ଗକୁ ଘୁଞ୍ଚି
 ହୋଇପାରବ ବୋଲି ତୁ ଏ ସାହସ କରବୁ ? ଏବେ ସେ
 ଆଶା ଗୁଡ଼ ।

ଶ୍ରୀରାଧା—ଲଳିତେ ! ତେବେ ମୁଁ ଏ ପ୍ରାଣ ରଖିବି କି ନାହିଁ
 ମୋତେ ଥରେ କହୁଲୁ ହେଲେ ?

(ରାଜ ଦେଉଳିଆଲ—ଆଡ଼ିଆଳୀ)

ଆପିରେ କହୁ ତଥାପିର ପ୍ରିୟ ସଖି !

ଥୁବ କି ଗୁଡ଼ିବ ପ୍ରାଣ । ଘୋଷା ।

ଥୁଲପର ସେହୁ ଲଗିଲ କି କହୁ ଅଧୁନି ତୋତେ ମୋରାଣ । ୧ ।
 ଥରେ ହେଲେ ବିକି ହେବି ମୋତେ ତକ ବଞ୍ଚାଇବ ପଞ୍ଚବାଣ । ୨ ।
 ଥୋକାଏ ମୋ ପ୍ରୀତି—ବିଧୁକ ସମ୍ପଦ ନକଲେ କପର ହାଣ । ୩ ।
 ଥକାଇ ତୁ କହୁଁ କହୁଁ ଧୁତ ରହୁ ନାହିଁ ତରେ ମୋର ଜାଣ । ୪ ।

ଲଳିତେ ! ଦୃଢ଼ସ୍ତରେ ତଳ ରଖି ମୋତେ ବିକଳ କରନା,
 ସେ କଣ କହୁଛନ୍ତି ସତ କହ ।

ଲଳିତା— ରେ ଦୁଃଖିଧନ ! ତୋ ସରସ ମନୁଷ୍ଟକ ଦୁଃଖିତ
କରନା, ଆଜି ମୁଁ ତୋର ଦମ୍ଭ ଦେଖିବାପାଇଁ ସିନା ଇନ୍ଦ୍ର
କରାଇ ଦେଲି । ଏବେ ଶୁଣ—

(ରାଗ ଶୁଣିବାର—ଆତତାଳୀ)

ରେ ଦୁଃଖିଧନ ! ଦୁଃଖମୟ ନକର ସରସମଳ ।
ଦମ୍ଭ ଦେଖିବାକୁ ସିନାକଲି ଛୁନି ॥ ଘୋଷା ॥

ଦୁର୍ଭୁକ୍ତ ଯିବାର ଜାଣିବୁର, ଦରିଦ୍ର ନିଧୁ ଲଭିଲ ପର,
ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଦରେ ପ୍ରମୋଦ ନଦରେ ମଜ୍ଜି ଘେନିଗଲେ କରଧର ।
ଦୟା ଜରଜର କରି ତର, ଦନ୍ତବାସେ ରଖି ଦରସ୍ତିତ;
ଦଣ୍ଡ ବାର ଅନାମୟ ମେତେ ଘେନା ଘେନ କରି ପଶୁଲେମିତ ।
ଦେଖିଲି ଯାହା ଶ୍ରୀ ଅଙ୍ଗ ଦୁଃଖ ଦଳିତ, ହୋଇଗଲ ମୋ ଗୁଡ଼ି,
ଦ୍ଵିଷ୍ଟାୟାର ଶିଖିରେଖା ପ୍ରାୟ ଦଶିଗଲେଣି ସେ ରମ୍ୟମଳହାଣୀ ॥
ଦୁଃଖୀ ସାଳସ ଦେଖି ଶୁଲ, ଦୁର୍ଭୁକ୍ତରେ କିଛି ପଶୁରିଲି;
ସାର୍ବତମ ନାଶନଳ ତେଜନ୍ତେ ତ ଆଜ୍ଞା ମରଜିତ ଦିଶୁରିଲି ।
ଦୁଃଖୀ ତୋ ନେତ୍ରାଞ୍ଚଳ—ଶର, ଦେବାରୁ ଦୁଃଖ ଦୁଃସହଜର,
ଦିବାଲ ହେବାର ଦେହ ମଜ୍ଜାସାର ଜାଣି ଯା ହେଲ ମାନସ ମୋର ॥

ରାଧେ ! ତୋର ଯାହାକି ଅରଳାଷ ଅଛି ତା ନିଶ୍ଚୟେ ଦରକ—
ଦେବ, ମନରୁ ଏବେ ଛଳ କଥାକୁ ଦୂରକରିଦକା; ଏ କଷ୍ଟଯାକ
ତୋର ଏଥର ଦବିଯିବ ।

ଶ୍ରୀରାଧା—ଲଳିତେ ! ତାଙ୍କୁ ଧରାଦେଇ କି ଧନ ଦେଲୁ ନାହିଁ
ବୋଲି, ଗୋଟି ଯୁବରାଜ ଆଜି ତୋ ହାତ ଧରିଲେ ?

ଗୀତ

(ରାଗ ଭୋଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ—ଆଠତାଳୀ)

ଧରାରେ କି ଧନ ତୁ ନଦେଲୁ ଆଜି ।

ଧରିଲେ କି ସତେକର ଯୁବରାଜ । ପଦ ॥

ଧରମବଳୁଁ କି ମୋର, ଧୂପଦେଇ ନିଜକର;

କୋଳକୁ ଆଣିଲୁ କଳାଦ୍ବିନୟକ । ୧ ।

ଧରଣର ଯେତେ ପୁରୁଷ, ଧୃଷ୍ଣ ତାହାଙ୍କ ଗୁରୁ ସେ,

ଧନରୁ ଯେ ବଳେ ତାହାଙ୍କର ବ୍ୟାଜ । ୨ ।

ଧୂରନ୍ଧର ସେ ଲଙ୍ଗିତେ, ଧନସିଲ୍ କେହୁ ସତେ;

ଧନକାୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୋତେ କିଛି ଲାଜ । ୩ ।

ଧନସିଂହାର କଳସ୍ଥାନ, ଧୃଷ୍ଣର ମୋରାବା ମନ

ଧୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରାକଳଙ୍କ ସମାଜ ନାଜ । ୪ ।

ଲଳିତା—ନୂଆବଳାସିନୀ ଗୋ ! ଆଗୋ ରଦ୍ଧ, ହାସିନୀ !

ତୋ ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ଶ୍ୟାମ ନୟନକୁ ନିଶିଃର ନିଦ ଲଗୁନାହିଁ,

ଆଉ କୋମଳ ପଦ୍ମପଦ୍ମ ଶେଷ ତାଙ୍କ ବିରହ ତାପରେ ଜଳ

ପୋଡ଼ି ଯାଇଛି; କଦମ୍ବ ବନର ଶୀତଳ ପବନ ଅଗ୍ନି ଶାସରୁ

ବଳି ତାଙ୍କୁ ପୀଡ଼ା ଦେଇଛି ।

ଗୀତ ।

(ଶ୍ରୀ କାମୋଦ—ଏକତାଳୀ)

ନବବଳାସିନୀରେ ! ନକ୍ଷତ୍ରେନ୍ଦ୍ର ହାସିନୀ ! । ପଦ । ନିଶିନିଦ
ନୟନ, ନଜାଣଇଁ ନୟନ, ଶେଷନାଦଳଶେଷେ ଯାଇଜଳ । ନୀପବଦ
ପବନ, ନିଧୁ ମଣିଷା ଧନ;—ଝୁସ୍ ଶାସରୁ କରେ କଟୁ ବେଳ । ୧ ।
ନୟନ ଗୁଣ କୁଳ, ଶରୁ ପଡ଼ିଛି ବଳି; ନିଶ୍ଚୟ ଦିନବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ-
ଲେଖି, ନାଶସ୍ଥ ବିମୋହନ ମନ୍ଦ ମାସକ ମନ କପଟ ସପ୍ତରେ
ଅଛି ଖେଳି । ୨ । ନାହିଁବୋଲିବା ବାଣୀ, ନପଟ ନାହିଁ ଶୁଣି; ନଳିନୀ-
କ୍ଷିରେ ହୋଇ ବିସହେବ । ନନ୍ଦନନ ପ୍ରେମ, ବଶେ ନୋହୁବ
କ୍ରମ : ନିଦମ୍ବିନୀଙ୍କି ଯେବେ ଗତ ଥିବ । ୩ । ନବ ବରଷ ଉଷା
କାଳୁଁ ତ ଅଛି ଜଣା ନଗାରେ ଉଦୟଲ୍ଲ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ । ନୟନ କୋଷ
ନିଭ, ତୋ କୁରୁକ ଅଶ୍ବିକ; କଣ୍ଠରେ ମଧ୍ୟରେ ମନେ ଶେନ । ୪ ।

ନରନରରେ ରସ ପ୍ରସରଣ ପୀଢ଼ଷ, ଧାଗ୍ଧ ଧାକ୍କାର କାଗ୍ଧ ପର-
ଲଗେ । ନିମିଷକରେ ଜୁଳା, ଜନ୍ମାର ଜଣି ହୁଳା-ହୁଳକୁ ଯେ
ସଙ୍ଗାଳି ମହାନାଗେ । ୫ ।

ରେ ନଗନ ଜବାଧର ! ରେ ବନ୍ଧାଧର ! ! ରେ କୁରୁବନ୍ଧ
ଅଧର ! ପଛକୁ ନକ୍ଷେ ନନ୍ଦାର ସଦନ ହେବୁ, ଚନ୍ଦ୍ରକରଣ କଳିକା
ସମୁଦ୍ର ତୋ ପ୍ରତି ନଦୀର କାଳ ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣ ପର ହେବ । ମୁଁ
ତୋତେ ନବେଦନ କରୁଛି, ତୋ ହାତ ଧରୁଛି, ନଦୀ, ଆହାରରେ
ଅରୁଛି ଜନ୍ମାନା, ସେଥିରେ ତୋର ବିଶେଷ ରୁଚି ଜନ୍ମାଅ, ରେ
ଗୋର ! ଆଉ ସେ ମାଳବାହୁ ରହୁହାରରେ ରସନା ।

ଶ୍ରୀରାଧା — ପ୍ରିୟସହ ଗୋ ! ତୁ ବଡ଼ ପ୍ରମାଦ । କେତେ ରସରେ
ଆଉ କେତେ ଛନ୍ଦରେ ମୋହପାରୁ ତା, କଳ-
ହେବନାହିଁ ।

ଗୀତ ।

(ରାଗ ଭୈରବ—ଆଡ଼ିତାଳୀ)

ପ୍ରିୟସହ ! ପରମାଦ ବଡ଼ ତୁମ୍ଭ ଗୋ ।

ପାରୁ ରସେ କେତେ ଛନ୍ଦ ମୋହ ଗୋ । ପଦ ।

ପରମପଦରେ ନେଇ କାଣ୍ଡୁରୁ ବସାଇ, ପୁଣି ତନ୍ତ୍ର ଆଶୁ ତଳାତଳକୁ
ଶସାଇ, ପାଶୋରଇ ମନୁ ନାନାବଦନ ଲସାଇ, ପୀଡ଼ୁ ଅଶୁ ବର-
ଖାଇ ଗୋ । ୧ । ପରଚରନ୍ତ ଚପୁଡ଼ ପିଇବା ପୀୟୁଷ, ପରଶତ
ସମସ୍ତେସେ ଯେବେ ହେବ ଭଷ; ପ୍ରସନ୍ନ ହେବା ଗଙ୍ଗାରେ ଜନ୍ମିଲେ
କଳ୍ପିଷ, ପ୍ରୟୋଗ କରିବା କିସ ଗୋ । ୨ । ପ୍ରବଚନା କରେ
ଜଣା ନଥାଏ ସନ୍ଦେହ, ପସନ୍ଦ ନୁହଇ ପର ସରୁଷରେ ଦେହ,
ପରବେଶ ହେବ ଯେବେ ପ୍ରାଣରୁଲେ ଦେହ, ପ୍ରାଣୀ ନ କରିବ
କହ ଗୋ । ୩ । ପିଆଇ ଦୁହଳି ଅଟଇ ଦୁହଳ ଅଧର, ପକେ

କହୁ ଅବରଣ ଗୁପ୍ତନା ବଧର; ପୀତପଟ ନଟନା ମୋ ଅବରେ
ନ ଧର, ପାଳିବ ମାତ୍ର ତବର ଗୋ । ୪ ।

ଲଳିତେ ! ସେହୁ ଲଦ୍ରମାନସି କାନ୍ତି ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦରଙ୍କ ଠାରେ
ମୋର ବଡ଼ ଆଶ, ଯେ ଅପଦାଦକୁ ଗାହାରୁ ଉଦ୍ଧାରୁ ଉଦ୍ଧାରୁ
ମୁଣ୍ଡରେ ବଳୁପଡ଼ୁ । ମୋତେ ନନ୍ଦନନନ୍ଦ ସଙ୍ଗେ ମିଳନ ବରଷ,
ତୋ ପତୁର ପଣ ରଖ ।

ଲଳିତା—ଧନ ! ନକୁଞ୍ଜକୁ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ମୋ ପାଦତଳ ପାଟି
ଢେଙ୍କଣି, ପୁଣି ମୁଁ ହେଲି ପତୁର ?

ଗୀତ ।

(ସର ଡୋଡ଼ି ପରଜ — ଏକତାଳୀ)

ପାଟି ପଡ଼ିବାର ନକୁଞ୍ଜ ସମ୍ଭାର ଶୁଣୁ ମୋ ଚରଣ ତଳା ପତୁର
ଖୋର ଅରେକୁ ହେବାର ଏହୁ ଏକା ଏଥୁଁ ଫଳ ରେ କଣୋର !
ଫିଟିଗଲ ଯେ ସତେହ । ଫୁଲମଲୁ ଫୁଲ ଲଲମ ରସିକା ଜାଣି
ପର ଶ୍ୟାମସେହୁରେ, କଣୋର । ୫ ।

ପଦାର ନାନା ନନ୍ଦସୁ କହୁ ଦନେ ବୁଣ ଧରିବାର ଗଲ ।
ପଟା କପାଳରେ କୁଟିଳ ଦୁଦସା ବୋଲାଇବା ଲେଖା ଥିଲରେ
କଣୋର ! ପଦାଧନ ରୁ ତ ମୋର, ଫିରିଆଦ କାହିଁ କରିବ
ତୋ ନାମେ ନନ୍ଦା କଲେ ପରେ କରରେ, କଣୋର । ୬ ।

ପରୁଆର ପର ଉରକରେ ଭରି ରଖ ସେ ନାଳମଣିକ । ପରଜ
ରୁଲେ କୁଞ୍ଜଦ୍ଵାରେ ରଖାଅ କହୁ ବନ୍ଧୀ ଧାରିଣୀକରେ, କଣୋର !
ପରମାସ ମନେ ମନେ । ଫେର ଦିଅନ୍ତୁ ସେ ଆବର ମୁଁ ଯେବେ
ସିବ ସେ ଦିଗକୁ ଦିନେରେ, କଣୋର ! ୭ ।

ପଡ଼ିତ ହୋଇ ଦୂରରେ ଥିଲେ ହେଲେ ଭଜିସୁବାଇତ ସତା
ଫେଡ଼ିନୁ ତୋ କଷ୍ଟ ସୁଖ ଦେଇ ଅଶ୍ରୁ ଶୁଦ ଏ ଅମ୍ଭ ବାଞ୍ଛିତରେ,

ବିଶୋର ! ଫୁଲୁଣା ହୋଇ ତୁ ରସ । ଫେରୁଆସି ମାତ ଆମ୍ଭ ଆମ୍ଭ
ନେଷକଞ୍ଜୁ ମାର ନବରସରେ, ବିଶୋର ! ୪ ।

ଗୋ ରସନଧି ! ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେତ କର୍ପୁର ଚନ୍ଦନପାଣି ସିନ୍ଦୂର
ମାତେ ଫୋଟକା ହେଉଛି, ଚନ୍ଦ୍ରନାଟ ଫୁଲୁଦଳେ ଉଠି
ସିନାଉଳି ହୋଇ ପଡ଼ିଛି, ରେ ବିଶୋର ! ଜଗତର ଏହା
ସେପରି ପ୍ରକଟ ନହୁଏ, ସେଥିପ୍ରତି ସାବଧାନ ଥାଇ ତୁ ଆଉ ଫୁଲୁଆ
ହୁଅନା । ୫ ।

ଶ୍ରୀରାଧା—ଗୋ ବିଚକ୍ଷଣା ଲଳିତ !

ତୋ ପ୍ରୀତି ବନା ମୋର ଆଉ ଜଗତ ମଧ୍ୟରେ କିଏ ପାଏ
ଅଛି ? ମୁଁ ସିନା ଗେଲରେ ହୃଦିକର ପଦେ ଅଧେ କହୁଦେଇ,
ମାତ ଏ ଦୂଆରେ ତୋ ସମାନ ବଞ୍ଚାସୀ ନେହୁ ନାହିଁ । ମୋ ମନକୁ
କାନ୍ଦିବାକୁ ତୁ ଫାସି ସଦୃଶ, ବିଶେଷରେ ମୋ ହୃଦୟ ରତନ
କଥା ତୁ ଜାଣିପାରୁ ।

ଗୀତ ।

(ରାଗ ସାବେରୀ—ଆମାତାଳୀ)

ବିଚକ୍ଷଣାରେ ! ବନା ତୋ ପ୍ରୀତି କେ ଗତ ଅଛି ଜଗତରେ
। ଘୋଷା । ବେଲ ଦେଲି ସିନା ଗେଲେ-ହସି, ବଞ୍ଚୁ ତୋ ସମ
ନାହିଁ ବଞ୍ଚାସୀ ; କାନ୍ଦିବାକୁ ମୋ ମନ ତୁ ପାଣି, ବିଚକ୍ଷଣରେ ମୋ ହୃଦ
ଜଳ ତୋତେ ଜଣାରେ । ୧ ।

କେବେ ବିଶେଷ ଯେ ଯଦୁକୁ ସ୍ନେହେ, କହ ତା ଠାରୁ ଜୀବନ
ନୁହେ; କଳ ତାହାଠାରେ ସିନା ରହେ, ବହୁରଙ୍ଗେ ବହୁ ବୁଲୁ-
ଛନ୍ତି ଅଗଣାରେ । ୨ । ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ରଜଶେଳା କାଳୁଁ, ବହୁ ପ୍ରାଣ
ପର ପରପାଳୁ, ଚନ୍ଦ୍ର ବଞ୍ଚୁଁ ନିସର୍ଗ ବୃତ୍ତାଳୁ, କ୍ରମେ ହେଉଛି ଏହୁ
ଢ଼ଣ୍ଡମ କାଳଶରେ । ୩ ।

ସଖି ! ଏବେ ଶୁଭ ସେହୁ ବଦଳିବାର ନିକଟକୁ ଯାଇ ମଦନ

ମୋହନଙ୍କର ବନ୍ଦୀ ଗାନ୍ଧିପୁରକୁ ପାନକରିବା, ଆଉ ଗତି
ନପାହୁଁ ଶୁ କେନ୍ଦ୍ର ଯେପରି ଜାଣି ନ ପରିବେ କୁହୁରୁ ଦେଇ
ଆସିବା ।

ଲଳିତା—ତେବେ ଆସ ।

(ଦୁହେଁ ପ୍ରସ୍ଥାନ)

ପଟପରିବର୍ତ୍ତନ ।

ଚତୁର୍ଥ ଦୃଶ୍ୟ ।

ବଦନ ନିକୃଷ୍ଟ

(ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯିଉଛନ୍ତି ଠାଣିରେ ଦଣ୍ଡାୟ ମାନ ଓ
ଶ୍ରୀରାଧାକୁ ଲଳିତା ସଙ୍ଗରେ ଘୋର ପ୍ରବେଶ)

ଲଳିତା—(ଶ୍ରୀରାଧାଙ୍କ ପ୍ରତି) ଗୋ ମାଲ ଭୂଜଙ୍ଗୀ ଭୂରୁ ! ଏ ମନ
ନୋହୁଁ ମନ୍ଦାଙ୍କ ଭଜିବି ଚାହିଁ ।

ଗୀତ ।

(ସଗ କେଦାର ଗୌଡ଼ା—ତଳ ଯିପୁଟା)

ଭଜି ଚାହିଁ, ଭୂରୁ ମାଲ ଭୂଜଙ୍ଗୀ—ଭ୍ରମର ଜୀବସଙ୍ଗୀ । ପତ ।
ସ୍ବରା ଏ କନ ଆସି ଜନନରଟି ସଖି ଜାଣିଲେ । ଭରମି ରୁନିଆ
ମନ୍ଦୁଅ ବାଣେରେ, ଭୁଜପାଶକୁ ଛଦ ମୋଗଲେ, ରହ ପାଦ-
ବନ୍ଧୁ ଶେଷ ଧରଣୀ ତଳେ । ଭ୍ରମଗ୍ରନାରେ ! ପଡ଼ି । ଭଲ ମାନୁଛି
ଦେଖ, ସୁଧା ମୟୁଷ ମୁଖ, ଅଳଙ୍କାରଲେ ଅଶଶ୍ବିତ ରୋଚନା ରେଖ
ତଳକେ ଦୃଷ୍ଟିରାଶ ସଖିରେ, କି ହେବେ ତଳା ତଳ ଚାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରଳା
ଲେ । ୧ ।

ଉଷ୍ମିତ ନବରସ କୁଣ୍ଡଳ ଯୁଗଳର ଗଣ୍ଡରେ । ଭଦ୍ରର ଏହିଟି
ବିବେକ ମୁଣ୍ଡରେ; ଭରା ଦାୟକ ମାଣିକ୍ୟ ବର, ଭ୍ରମ ଜାତ କରୁ-
ଅଛି ମଧୁସୂଧର, ଭ୍ରମଗ୍ରନାରେ । ପଡ଼ି । ଭୂତ ଭୂଷା ବିପକ୍ଷ

ପ୍ରହେଡ଼ନରୁ ଖଣ୍ଡ ଏ ବିଶୋର କଟାକ୍ଷ କେବଳ ଏହାଲକ୍ଷ
କନକାଚଳ ବକ୍ଷ, ସଖିରେ କହୁ ବଗୁର ଚିତ୍ତେ ଯୁବକା ଧୃତ
କେତେ । ୧ । ଭାଙ୍ଗି ହସ୍ତରେ ଉଦ୍‌ବେଶିବା କେତେ ଶୋଭା
ପ୍ରକାଶୋ ଭରଜି କି ହାର ସେ ବକ୍ଷ ଆକାଶେ—ଭର୍ଷ ସମାଧି ଭଙ୍ଗ
କର—ଭଲେ ଏହା କର କମଳ ବର୍ଣ୍ଣାବର ଭୂମଣ୍ଡନାରେ(ପଡ଼)
ଭୁବନ ବଟି ସଖା ବ୍ରତନାୟକ ଧୃତ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଶୋଭା ଅତି ରତି
ନାୟକ ଦୁଃଖ, ମଦ ଦୁଃଖଗତି ସଖିରେ । ଶୋଭା ନୟ ତୋ
ନାହିଁ ନରମ୍ଭୁ ଶ୍ୟାମ ନେତ୍ର । ୩ ।

ବଧୂକେ ! ଏବେ ଆସ କଳାତରୁରେ ତୋର ଏ ଗୋସତରୁକୁ
ମିଶାଇ ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ।

(ଏହା କହୁ ଧୀରେ ଧୀରେ କୁଞ୍ଜରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାମପାର୍ଶ୍ବରେ
ରଖାଇବା ଅଭିନୟ ।)

(ସଖିମାନଙ୍କ ପ୍ରବେଶ ଓ ମିଳନ ଗୀତଗାଦ)

ରାଗ ମାରୁଆ—ତାଳ ହିସ୍କା ।

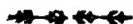
ମଧୁରେ—ମଦ ମଦ ହୋଇ ଗନ୍ଧବଦ୍ଧ ପ୍ରସରନ୍ତ କଦମ୍ବ ନିକୁଞ୍ଜ
ସୀମାରେ ମରଦ ସେ କେ ତମକି ଲୋକେ ଛାଡ଼ିଲେ ଲସି ମରେ ।
ମିଳିତ ଲତା ଦମ୍ଭ ବନତା ବଦନେ ମିଶି ମାରେ । ମଣ୍ଡି ହେଲ ସେ
ବନସ୍ତଳ, ମହା ରଜତ ମାହେନ୍ଦ୍ର ନାଳ ମୟୁଗ ଡିଶମୟ ମଞ୍ଜର
ବେଶର ସୁଖମାରେ । ପଦ । ମିଶିଲ ଗୁର ନୟନ, ବାରିରୁ ହ ବଦନ,
ଲଭଲ ବାରି ମିଳିଲ ଶ୍ୟାମ ଗଉର ଦୁଇମୁହଁ । ମଧୁପ ଯୁବା,
ଲଭଲ ଅବା ନବ ସରସୀଗୁଡ଼, ମାନସ ଅବା ଭେଦ ପ୍ରସଙ୍ଗ
ଭାଙ୍ଗି ରଚିଲ ଦେହ । ମଉଳିଗଲ ସେହି ସାହିକ ମୃତ ବଲର
ସନ୍ଧକ ଯାକ ମଜାଲଦେଲ ଦୁହଁଙ୍କ ମନ ମହାମୋଦ ପ୍ରବାହ । ୧ ।
ମଦ ଦୁଃଖ ମଧୁପ ହୃଦ ମୁଞ୍ଚିତ ମହୋତ୍ସବ ଆମୋଦ ଫୁଲ ପରାଗ
ପରି ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ବାସ ମୃଗ ଲଞ୍ଜିତ ମରଚି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧାବଲ ପରକାଶ
ମଧୁ ମାଦକ ଗୁଣ ସୁଚକ କୋକିଳ ଜଳ ତୋଷ ମଣି ମଣ୍ଡିତ ମଞ୍ଜୁ

ମଞ୍ଜୀର ଭୂଷା ଶିଞ୍ଜିତ ରସନା ହାର ହୋଇ ଘରକଟି ଶବ୍ଦେ କଲ
ବବେକ ମୋଷ । ୨ ।

ମଧୁ ମଧୁର ବଧୂ ଅଧର କିଶୋର ବର ଦଶନାମୁର ମେ ରୁମ୍ଭନ
କି କୃତ ସୁନ ମେଳା । ମୁକୁ ମନ୍ଥ ଧୁନ ଜନନ କଲଟି ଯେହୁ
ଖେଳା—ମଝେନ୍ଦ୍ର ମଣି ବଳୟ ଶ୍ରେଣୀ ରଟିଲ ହୋଇ ଲେଳା
ମଝେନ୍ଦ୍ର ଗୁଟୁ ପାୟସମୟ ମିଶ୍ରିତ ଦେଉ ସେହୁ ସମୟ ମାର
ମହରୁ ଗଲ କି ନାହିଁ ହେଲ ସଖୀ ଲେଳା । ୩ ମଝାର ବନ ସେ
ବନ ରସାତଳେ ରଚିଲ ସୁନ ବରଷା ରହିଲେ ସବ ରଜବ
ମାନେ ଗାନେ । ମାତ ଡାଣ୍ଡବ ରଚିଲେ ଦେବ ଦାସେ ସାବ-
ଧନେ । ମର୍ଦ୍ଦଳଦୋଷ ହେଲ ଶୀତଳ ମଣ୍ଡଳେ ସବୁସ୍ଥାନେ
ମୁକତ ପ୍ରାୟ ହେଲ ବିଲେକ ମାନସ ମାନ କଲେ ପାତକ ଶ୍ରୀକଣ-
ଦେବ ସେ ହୋମସବ ବାସ୍ତବ ଧାନେମନେ । ୪ ।

ଭବଶ୍ରୀ କିଶୋରଚନ୍ଦ୍ର ଗୀତାରବିନ୍ଦ ନାଟକ

ସ ମା ଓ ୧

ଲୀଳାବିନୋଦକାରୀମାନଙ୍କ ପରିଚୟ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ—ନନ୍ଦବଜ୍ରାଙ୍କପୁତ୍ରରୂପେ (ଦ୍ଵିତ୍ଵିତମମୁରଲୀଧର ଗୋଲକପତି)

ଶ୍ରୀରାଧା—ବୃଷଭାନୁ ରାଜଜେମା ରୂପେ (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ହୃଦୟନା ଶକ୍ତି)

ଲଳିତା—ଶ୍ରୀରାଧାଙ୍କ ଅନ୍ତରଜାପଣି ଓ ଦୁଇକା ।

ବିଶାଖା—ଶ୍ରୀରାଧାଙ୍କ ପ୍ରିୟନର୍ମସିନୀ ।

ଚିତା, ଚମ୍ପୈକଲତା, ଇନ୍ଦୁରେଖା, ଭୂଜବିଦ୍ୟା, ସୁଦେଶ,
ରଜଦେଶ, ପ୍ରଭୃତି ପ୍ରିୟସଖିଗଣ ।

ଏହି ନାଟକଗଣ୍ଠି କ ପାଞ୍ଚ ସାତଟି ବାଳକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅଭିନୟ କରାଯାଇ ପାରିବ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀ ରାଧାଗୋବିନ୍ଦ ସମ୍ବଲଳା,

କଟକ ।

ତା ୧୨ । ୩ । ୨୭

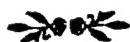
}

ପ୍ରେମ-କୁପା-ରମ୍ଭ

ବ୍ରଜବାସୀ ବାବାଜୀ,

ଶ୍ରୀ ଦୈତ୍ୟବ ଚରଣ ଦାସ

ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ରାଧାଗୋବିନ୍ଦ-ସଂସଲିଳା ମଣ୍ଡଳୀର (ନାଟକାବଳୀ)

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଜନ୍ମଲିଳା ନାଟକ	ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ୍ଵାମାନ (ନାଟକ) ଟ ୦ ।
ପଥମଭାଗ ଟ ୦ । ୧/	ମାନ ଭଞ୍ଜନ (ନାଟକ) ଟ ୦ ।
ଏକତ୍ର ଦ୍ଵିତୀୟ ଭାଗ ଟ ୦ । ୧/	କଳଙ୍କ ଭଞ୍ଜନ (ନାଟକ) ଟ ୦ ।
ଗୋକୁଳା ନାଟକ ୧ମ ଓ	କୃଷ୍ଣ ବାଳୀ (ନାଟକ) ଟ ୦ ୯
୨ୟ ଭାଗ ଏକତ୍ର ଟ ୦ ୫	ମାନ ମିଳନ (ନାଟକ) ଟ ୦ ।
ପ୍ରୋବନ୍ଧ ଲିଳା ନାଟକ ଟ ୦ । ୧	ଅନ୍ତର ସମ୍ଭାଦ (ନାଟକ) ଟ ୦ ।
ଦାନଲିଳା ଓ	ଦୋଳଲିଳା (ନାଟକ) ଟ ୦ ୯
ନୌକାବିହାର ନାଟକ ଟ ୦ ୯	ସର ସଜା (ନାଟକ) ଟ ୦ ୯
ଚଣ୍ଡା ଦୁରନ୍ତ ଲିଳା ,, ଟ ୦ ୯	ଗୋଷ୍ଠଲିଳା (ନାଟକ) ଟ ୦ ।
ବାଳୀସୁତମନ ନାଟକ ଟ ୦ ୯	କିଶୋର ଚନ୍ଦ୍ର (ନାଟକ) ଟ ୦ ୯
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଲିଳା ନାଟକ ପରସ୍ପରି	ବସନ୍ତ ଲିଳା (ନାଟକ) ଟ ୦ ।
ବସୁ ହରଣ ନାଟକ ଟ ୦ ।	ସୁବଳ ମିଳନ (ନାଟକ) ଟ ୦ ୯
ଶରତ ସଂସ (ନାଟକ) ଟ ୦ । ୧/	ବସନ୍ତ ବିହାର ନାଟକ ଟ ୦ ।
ସଂସଲିଳା (ଗୀତାଭିନୟ) ଟ ୦ । ୯	ପ୍ରେମବିଳାସ ନାଟକ ଟ ୦ ।
ବିବାହସଂସଲିଳା ,, ଟ ୦ ୯	ବିଦଗ୍ଧମାଧବ (ନାଟକ) ଟ ୧ ୧
ଝୁଲଣ (ଗୀତାଭିନୟ) ଟ ୦ ୯	ଗୋଷ୍ଠବିହାର (ନାଟକ) ଟ ୦ ୯
ବିବାହସଂସ (ନାଟକ) ଟ ୦ ।	ଗୋଷ୍ଠଯାତ୍ରା (ନାଟକ) ଟ ୦ ୯
ବିଦଗ୍ଧ ବିଳାସ (ନାଟକ) ଟ ୦ ।	ମଥୁରାଯାତ୍ରା (ନାଟକ) ଟ ୦ ।
ବସନ୍ତ ଭୋଗ (ନାଟକ) ଟ ୦ ।	କୁଳବର୍ଦ୍ଧନ (ନାଟକ) ଟ ୦ ।
ବିଭବ ମାନ (ନାଟକ) ଟ ୦ ।	କଂସବଧ (ନାଟକ) ଟ ୦ ୫

ଏକମ ଓ ପ୍ରାୟ ୧୫
ଦାସେଇ ସଂସକାଳସ୍ତ

ପୋଷ ଓ ପ୍ରସନ୍ନ ଗୀତିକ
ବାଲିନକାର—କଟକ ।